

ВОНИ БУЛИ САМОТНИМИ,
ДОКИ НЕ З'ЯВИЛИСЬ ОДНЕ В ОДНОГО

Гейл Ханімен – молода британська письменниця. Вона потрапила до короткого списку номінантів на нагороду *Lucy Cavendish* та стала володаркою премії *Next Charter Award*. Її твори – як ковток свіжого повітря, що надихає й дарує надію. Це справжня магія слова.

Елеанор не така, як усі. Одиначка, що весь час проводить на роботі, не має хлопця, друзів, не робить манікюр та не взуває високих підборів. А ще ці дивні шрами на обличчі, про походження яких дівчина нікому не розповідає... Однак її звичне життя порушується, коли в ньому з'являється Реймонд – дивакуватий дйтішник, чимось схожий на саму Елеанор. Якось, ідучи з роботи, Елеанор і Реймонд рятують літнього чоловіка від нещасного випадку. Між ними трьома виникає міцний зв'язок, адже доля звела їх не просто так...

«З Елеанор Оліфант усе гаразд» – насправду оригінальне літературне творіння: смішне, зворушливе й непередбачуване. Майстерно сплетена з цікавих деталей, ця історія є надзвичайно захопливою.

Джоджо Мойєс, автор бестселера «До зустрічі з тобою»

Чарівний роман. Він привертає увагу читача своїм легким гумором та цікавим сюжетом. Це як солодкий смаколики...

PEOPLE

WWW.BOOKCLUB.UA

ISBN 978-617-12-4737-6

9 786171 247376

ГЕЙЛ ХАНИМЕН

З ЕЛЕАНОР ОЛІФАНТ
УСЕ ГАРАЗД

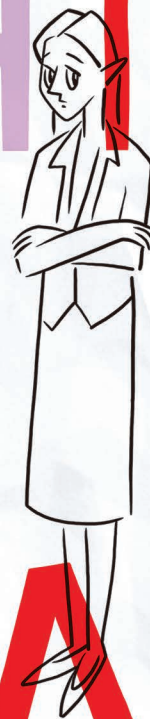
ГЕЙЛ ХАНИМЕН

З ЕЛЕАНОР

ОЛІФАНТ

УСЕ

ГАРАЗД

Gail Honeyman

***ELEANOR OLIPHANT
IS COMPLETELY FINE***

A NOVEL

Pamela Dorman Books / Viking

Гейл Ханімен

**З ЕЛЕАНОР ОЛІФАНТ
УСЕ ГАРАЗД**

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
X19

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу Madeleine Milburn Literary,
TV & Film Agency and The Van Lear Agency LLC

Перекладено за виданням:

Honeyman G. Eleanor Oliphant is completely fine /
Gail Honeyman. — Toronto : Pamela Dorman Books /
Viking, 2017. — 336 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоко*

Ідея обкладинки *Олег Волобуєв, Світлана Мозгова*

Дизайнер обкладинки *Оксана Волковська*

ISBN 978-617-12-4737-6
ISBN 978-0-7352-2068-3 (англ.)

© Gail Honeyman, 2017
© Hemigo Ltd, видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2018

Присвячую своїй сім'ї

Хороші дні

1

Коли люди — таксисти й перукарки — запитують, чим я займаюся, я завжди кажу, що працюю в офісі. Однак за дев'ять з лишком років ще ніхто не поцікавився, у якому саме офісі я працюю або чим там займаюся. І я ніяк не можу збагнути, чи це тому, що я цілком відповідаю їхньому уявленню про те, який вигляд має офісний працівник, чи тому, що, чуючи щось на зразок «працюю в офісі», вони автоматично уявляють, як жінка копіює документи на ксероксі, а чоловік набирає щось на клавіатурі. Я зовсім не скаржуся. Навпаки, я задоволена, що мені не потрібно займатися дивовижно заплутаними рахунками, які їм належать. На початку своєї кар'єри, щоразу, як хтось цікавився тим, де я працюю, я відповідала, що компанія займається графічним дизайном, але після цього люди завжди починали думати, що я творча особистість. З часом мені стало нудно бачити їхні спантеличені обличчя, коли я пояснювала, що працюю в бухгалтерії і що ніколи не користувалася добре загостреними олівцями та крутим програмним забезпеченням.

Зараз мені майже тридцять, а я почала там працювати, відколи мені виповнився двадцять один рік. Боб, власник компанії, взяв мене на роботу невдовзі після відкриття офісу. Мені здається, він зробив це з жалю. Я здобула ступінь з класичної літератури й не мала жодного професійного досвіду, до того ж я приперлася на співбесіду з синцем під оком, кількома вибитими зубами і зламанною рукою. Мабуть, уже тоді він відчув, що я ніколи не буду прагнути отримати чогось більшого за погано оплачувану офісну роботу, що я буду задоволена тим, що мене візьмуть

у компанію, і позбавлю його клопоту шукати собі заміну в майбутньому. Можливо, він також був упевненим у тому, що мені не знадобиться відпустка для медового місяця чи для догляду за дитиною. Я не знаю напевно.

В офісі існує чітко визначена дворівнева система: працівників творчих позицій сприймають як кінозірок, решта — це лише допоміжний персонал для них. Поглянувши на нас, можна безпомилково визначити, до якої категорії ми належимо. Чесно кажучи, частково це пов'язано з нашою зарплатнею. Персонал бухгалтерії отримує мізерну зарплатню, тому ми не можемо дозволити собі робити модні зачіски чи носити дорогі окуляри. Одяг, музика, гаджети — хоча дизайнерів і вважають вільнодумцями з унікальними ідеями, насправді вони дотримуються чітко визначеної одноманітності. Графічний дизайн мене не цікавить. Я спеціаліст із фінансів. Насправді я могла б виписувати рахунки будь на що: озброєння, рогіпнол¹, кокоси.

Я приходжу в офіс о 8:30 з понеділка по п'ятницю і маю годину перерви на обід. Раніше я приносила сендвічі з собою, але вдома продукти часто псувалися до того, як я встигала їх використати, тому зараз я купую собі щось у кав'ярні дорогою на роботу. А в п'ятницю я завжди заходжу в «Маркс енд Спенсер» — чудове завершення робочого тижня. Тож я їм сендвіч у кімнаті для персоналу і читаю газету від початку й до кінця, після цього розв'язую кросворди. Я читаю «Дейлі Телеграф» не тому, що мені особливо подобається ця газета, а тому, що в ній найкращі кросворди. Я ні з ким не розмовляю — поки я їм свій обід, читаю газету й закінчую розв'язувати обидва кросворди, моя перерва майже завершується. Я повертаюся за свій робочий стіл і працюю до 17:30. Ще півгодини я витрачаю на дорогу додому.

Я готую вечерю і сідаю їсти, слухаючи передачу про лучників. Зазвичай я роблю пасту з соусом песто і салатом —

---

¹ Снодійне, заборонене в США. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інаше.)

одна каструля, одна порція. Моє дитинство було сповнене кулінарних суперечностей: упродовж багатьох років на обід я їла виловлені вручну морські гребінці разом із приготованою на парі тріскою. А після численних розмов про політику і релігію за обіднім столом я зрозуміла, що зовсім не цікавлюся їжею. Я надаю перевагу недорогим і простим продуктам, які не потрібно довго готувати, але які разом з тим мають достатню кількість поживних речовин для того, щоб залишатися живим.

Отже, я приходжу додому, приймаю душ і читаю якусь книжку або дивлюся телевізор, якщо показують щось рекомендоване газетою «Телеграф». А в середу ввечері по п'ятнадцять хвилин я часто (що ж, завжди) розмовляю з матусею. У ліжку я лягаю близько десятої вечора, півгодини читаю, а потім вимикаю світло. Зазвичай у мене немає проблем зі сном.

У п'ятницю після роботи я не сідаю на автобус додому, а йду до «Теско» за рогом бізнес-центру і купую піцу «Маргарита», трохи вина к'янті та дві великі пляшки горілки «Глен'с». Удома я з'їдаю піцу та п'ю вино. Після цього трохи горілки. У п'ятницю я не напиваюся, лише кілька великих ковтків. Зазвичай я прокидаюся на дивані десь о третій ночі і після цього шкандибаю до ліжка. Решту горілки я випиваю на вихідних, розтягуючи дві пляшки на два дні, у цей час я ані п'яна, ані твереза. Тому в понеділок мені зазвичай потрібно багато часу, щоб отямитися.

Мій телефон дзвонить зрідка, а коли це трапляється, я завжди підстрибую. У таких випадках мене, як правило, запитують, чи я, бува, не можу провести страхування платоспроможності не зовсім законним шляхом. Я шепочу їм: «Я знаю, де ви живете» — і дуже, дуже обережно кладу слухавку. За цей рік у мою квартиру ніхто не заходив, окрім спеціалістів з обслуговування. Я нікого добровільно не запрошувала переступити мій поріг, якщо, звісно, це не працівник, який знімає покази лічильника. Гадаєте, це неможливо, чи не так? Але це правда. Я ж існую, хіба ні? Часто здається,

що мене тут немає, що я лише витвір власної уяви. Бувають дні, коли я відчуваю настільки легкий зв'язок з землею, що мені здається, ніби нитки, котрі непомітно прив'язують мене до планети, схожі на осінню павутину, на тонкі нитки карамелі, які може розірвати сильний порив вітру, а тоді я злечу і полечу за вітром, ніби насінина кульбабки.

Ці нитки злегка натягуються з понеділка по п'ятницю. Люди телефонують в офіс обговорити кредитні лінії, надсилають мені електронні повідомлення про договори та розрахунки. Мої колеги — Джейні, Лоретта, Бернадетта і Біллі — помітили б, якби я не з'явилася на роботі. За кілька днів (цікаво, скільки ж їм знадобиться на це часу) вони почали б турбуватися, що я не зателефонувала і не повідомила про хворобу, і, на відміну від мене, вони розкопають мою адресу в особовій справі. Гадаю, зрештою вони зателефонують у поліцію, це ж зрозуміло. А що робитимуть офіцери? Виламають двері моєї квартири? Знайдуть мене, прикриваючи роти руками від нестерпного смороду? Ця подія дасть моїм колегам тему для розмови в офісі. Вони ненавидять мене, але смерті моєї не бажають. Принаймні мені так здається.

Учора я ходила до лікаря. А здається, ніби це було сотні років тому. Цього разу мені трапився молодий лікар — блідий хлопчина з рудим волоссям, що мені дуже сподобалося. Адже молоді лікарі нещодавно пройшли підготовку, а це, безсумнівно, добра новина. Ненавиджу, коли мене оглядає підстаркувата лікарка Вілсон. Їй уже під шістдесят, і мені здається, вона не багато знає про новітні лікарські засоби та медичні відкриття. Вона заледве працює за комп'ютером.

Молодий лікар слухав мої скарги, але не дивився на мене, читаючи медичну картку на моніторі, клацаючи на кнопку повернення з наростаючою люттю, прокручуючи файл донизу.

— Чим можу допомогти цього разу, міс Оліфант?

— Мене турбує біль у спині, лікарю, — відповіла я. — Він мене мучить.

Він усе одно не поглянув на мене.

— Як довго ви відчуваєте біль? — запитав він.

— Кілька тижнів, — промовила я.

Він кивнув.

— Мені здається, я знаю, що могло його спричинити, — додала я, — але мені хотілося б почути вашу думку.

Він припинив читати і нарешті кинув погляд на мене.

— Що, на вашу думку, призвело до болю в спині, міс Оліфант?

— Мені здається, це мої груди, лікарю, — сказала я.

— Ваші груди?

— Так, — відповіла я. — Розумієте, я зважила їх, і виявилося, що вони важать майже чотири кілограми — разом, звісно ж, а не кожна окремо! — Я засміялася. Він пильно подивився на мене з кам'яним виразом обличчя. — І цю вагу доводиться носити на собі. Це не мало, — уточнила я. — Хочу сказати, якщо прив'язати майже чотири кілограми додаткової плоти до ваших грудей і змусити вас носити їх на собі весь день, ваша спина також почала б боліти, чи не так?

Він мовчки зиркнув на мене, а тоді хахикнув, щоб прочистити горло.

— Як... як ви?..

— Кухонні ваги, — пояснила я, киваючи. — Я просто... поклала їх на ваги. Я не зважувала їх разом, тому припустила, що вони мають важити приблизно однаково. Я розумію, що це не зовсім науковий підхід, але...

— Я випишу вам рецепт на знеболювальне, міс Оліфант, — промовив він, не даючи мені закінчити, і знову почав щось набирати на клавіатурі.

— Цього разу сильніші, будь ласка, — твердо відповіла я, — і багато.

Раніше вони намагалися здихатися мене, виписуючи крихітні дози аспірину. Мені потрібні високоефективні ліки, які можна додати до моєї аптечки.

— Чи не могли б ви виписати мені повторний рецепт на ліки від екземи? Здається, вона загострюється під час стресу чи збудження.

Він не спромігся відповісти на моє прохання, а просто кивнув. Ми мовчали, доки принтер випльовував рецепти, які лікар передав мені. Він знову поглянув у монітор і почав щось друкувати. Між нами зависла ніякова тиша. Його соціальні навички були жахливо нікчемними, особливо для людини, яка працює з іншими людьми.

— Бувайте, лікарю, — мовила я. — Дякую за те, що поділили мені час.

Мої слова пролетіли повз нього. Він, очевидно, все ще був поглинений своїми записами. Це єдиний недолік молодих спеціалістів — у них жахливі манери спілкування з пацієнтами.

Це був учорашній ранок, ранок іншого життя. А сьогодні автобус впевнено віз мене до бізнес-центру. Дощило, люди мали жахливий вигляд, куталися у свої пальта, вікна запотівали від кислого ранкового подиху. Життя пробивалося до мене крізь краплі дощу на склі, ароматно виблискувало над мокрим одягом і вологими ногами.

Я завжди пишалася тим, що могла самотужки керувати власним життям. Я єдина, що вижила, я — Елеанор Оліфант. І мені більше ніхто не потрібен — у моєму житті немає порожнечі, я не відчуваю нестачі якоїсь частини себе. Я самодостатня особистість. Саме це я завжди повторюю собі, за будь-яких обставин. Але минулого вечора я зустріла кохання всього свого життя. Коли я побачила, як він вийшов на сцену, я просто *зрозуміла*, що це воно. На ньому був стильний капелюх, але мене привабило зовсім не це. Ні, я не настільки поверхова. На ньому був костюм «трійка», *а нижній гудзик його жилета був розстебнутий*. Матуся казала, що справжні джентльмени завжди залишають розстебнутим останній гудзик — це було однією з ознак,

на яку слід було звертати увагу, оскільки вона вказувала на те, що перед вами витончений і елегантний чоловік, який належить до відповідного класу та має певний соціальний статус. Його вродливе обличчя, його голос... зрештою, це був чоловік, про якого можна було з упевненістю сказати «потенційний законний чоловік».

Матуся буде у захваті.

2

В офісі відчувалася радість від завершення тижня. Працівники брехали собі, що ці вихідні якимось дивовижним чином будуть неймовірними і що наступний тиждень і робота будуть інакшими, кращими. Але вони ніколи не збагнуть, що це даремні сподівання. Хоча для мене дещо таки змінилося. Я погано спала, але, попри це, почувалася добре, краще, неперевершено. Кажуть, коли зустрічаєш «ту саму людину», це відразу зрозуміло. І це правда, навіть той факт, що доля перетнула наші шляхи того четвергового вечора, тому вихідні вабили, обіцяючи час і надію.

Один з веб-дизайнерів сьогодні завершував проект, і, за традицією, ми відсвяткуємо цю подію дешевим вином і дорогим пивом, а ще насиплемо чипси в миски для пластиців. Якщо пощастить, усе почнеться рано, тому я зможу з'явитися на святкуванні й вчасно піти. Усе, що мені потрібно, — дістатися до крамниць до їх закриття. Я штовхнула двері, і прохолодний потік від кондиціонера змусив мене здригнутися, навіть попри те, що на мені була шкіряна куртка. Біллі намагався привернути до себе увагу. Він стояв спиною до мене, а інші були занадто захоплені його промовою, щоб помітити, як я прослизнула в офіс.

— Вона ненормальна, — сказав він.

— Що ж, ми знаємо, що вона трохи не при собі, — додала Джейні, — це ніколи не викликало сумнівів. Питання в тому, що вона робитиме цього разу?

Біллі шморгнув:

— Ти ж знаєш, що вона виграла ті квитки й попросила мене піти з нею на той дурний концерт?

Джейнн всміхнулася:

— Щорічна лотерея халявних подарунків від дурних клієнтів для Боба. Перше місце — два безкоштовні квитки. Друге місце — чотири безкоштовні квитки...

Біллі зітхнув:

— Точно. Вечір четверга був провальним — благодійний концерт у пабі, за участі маркетингової групи нашого найбільшого клієнта, а ще різноманітні коронні номери від родичів і друзів, які викликали лише зніяковіння. І, що найгірше, з *нею*!

Усі засміялися. Я не могла не погодитися з такою оцінкою, навряд чи той вечір був сповненим гламуру і розкоші в стилі твору Фіцджеральда.

— У першій половині виступав гурт — «Джонні-якось-там і Піонери-Пілігрими», — який насправді виявився не таким і поганим, — сказав він. — Вони грали переважно авторські композиції, а ще трохи каверів і класичних хітів.

— Я його знаю — Джонні Ломонд! — вигукнула Бернадетта. — Йому стільки ж років, скільки моєму старшому братові. Він приходив якось до нас на вечірку, коли мама і тато були на Тенерифе, він і приятелі мого брата з випускного класу. Закінчилося все тим, що вони забили раковину у ванній кімнаті, якщо я нічого не плутаю...

Я відвернулася, не бажаючи слухати про його помилки юності.

— Хай там як, — мовив Біллі (я помітила, що він не в захваті, коли його перебивають), — їй зовсім *не сподобався* гурт. Вона сиділа там ніби вкопана, не рухалася, не плескала, нічого. І як тільки вони закінчили, сказала, що їй потрібно додому. Вона не дочекалася навіть перерви, тому мені довелося сидіти решту виступу самому, наче відлюднику.

— Це ганьба, Біллі. Мені здавалося, ти збирався запросити її піти чогось випити, можливо, потанцювати, — зауважила Лоретта, злегка штурхаючи його ліктем.

— Ти така кумедна, Лоретто. Нічого не вийшло, вона кудею втекла звідти. Доки гурт закінчив свій виступ, вона, мабуть, уже сиділа вдома в ліжку з чашкою какао і примірником «Читацького дайджесту».

— О! — зітхнула Ненсі. — Вона не нагадує мені людину, яка читає щось на зразок «Читацького дайджесту». Це має бути щось дивніше, несподіваніше. «Час риболовлі» чи «Караван»?

— «Коні і пси», — впевнено мовив Біллі, — і вона оформила б передплату.

Вони почали хихотіти.

Насправді я також від цього засміялася.

Я зовсім не очікувала, що вчора ввечері трапиться щось подібне. І від цієї думки ставало ще важче. Я належу до того типу людей, котрим до вподоби все належним чином планувати, готуватися заздалегідь і бути організованими. Це виникло нізвідки. Тому ця подія для мене ніби ляпас по обличчю, ніби удар у печінку, як опік.

Я попросила Біллі піти зі мною на концерт здебільшого тому, що він був наймолодшим працівником в офісі. З цієї причини мені здалося, що йому сподобається музика. Я чула, як інші піддражнювали його з цього приводу, коли думали, що я пішла на обід. Я нічого не знала про цей концерт і раніше не чула жодного з запрошених гуртів. Я йшла туди з відчуття необхідності — я виграла два квитки в благодійній лотереї і знала, що потім колеги розпитуватимуть мене про це.

Я пила кисле біле вино, воно було теплим і вже починало бродити в пластикових стаканчиках, з яких паб змушував нас пити. Мабуть, вони вважали нас справжніми дикунами! Біллі заплатив за мій напій, щоб подякувати мені за запрошення. Про те, що це було побачення, не могло бути й мови. Сама думка про це здавалася сміховинною.

Світло згасло. Біллі не хотілося дивитися інші виступи, але я наполягла на своєму. Ніколи не знаєш, чи станеш ти свідком народження нової зірки, що за виконавці вийдуть на сцену і чи запалять її своєю енергією. А тоді з'явився *він*. Я приголомшено дивилася на нього. Він випромінював світло. Він сяяв. Усе, до чого він торкався, безповоротно змінювалося. Я сіла на своє місце й підсунулася ближче. Нарешті. Я знайшла його.

Тоді доля розкрила переді мною майбутнє — мені *лише* потрібно було дізнатися про нього якомога більше. Музикант — відповідь. Перш ніж впоратися з жахом від звітів на кінець місяця, я вирішила швидко переглянути кілька сайтів, зокрема «Арго» і «Джон Льюїс», щоб подивитися, скільки коштує комп'ютер. Я припустила, що мені вдасться заскочити в офіс на вихідних і скористатися одним з них, але також існував великий ризик, що в офісі буде ще хтось і йому кортітиме дізнатися, що я там роблю. Звісно, це не можна було назвати порушенням правил, але мої справи не повинні нікого турбувати, і мені б не хотілося пояснювати Бобу, як це так я працювала всі вихідні та все одно не спромоглася розібрати величезну купу рахунків, які очікували на обробку. Крім того, у цей час я б могла зробити щось вдома, наприклад підготувати пробне меню для нашої першої спільної вечері. Багато років тому матуся казала, що чоловіки втрачають голову від сосисок у тісті. А ще вона казала, що шлях до серця чоловіка лежить через домашні сосиски в тісті — гаряче, пухке тісто і якісне м'ясо. Я вже багато років не готувала нічого, окрім пасти. І я ніколи не робила сосисок у тісті. Мені здається, це нескладно. Зрештою, це лише тісто й механічно оброблене м'ясо.

Я увімкнула комп'ютер і ввела свій пароль, але екран завмер. Я вимкнула комп'ютер і знову його увімкнула, але цього разу на екрані навіть не з'явилося поле для введення паролю. Починаючи дратуватися, я пішла до Лоретти,

нашого офіс-менеджера. У неї є безліч ідей щодо власних адміністраторських здібностей, і у вільний час вона робить огидні прикраси, які потім продає всяким ідіотам. Я сказала, що мій комп'ютер не працює і що я не можу зв'язатися з Денні з відділу технічної підтримки.

— Денні звільнився, Елеанор, — промовила вона, не відриваючись від монітора свого комп'ютера, — тепер у нас новий працівник. Реймонд Гіббонс, здається. Він прийшов минулого місяця, наче.

Вона сказала це таким тоном, ніби я мала це знати. Усе ще не дивлячись на мене, вона написала його ім'я та прізвище і номер внутрішнього телефону на папері для нота-ток та передала його мені.

— Величезне спасибі, ти, як завжди, дуже допомогла, Лоретто, — сказала я.

Звісно ж, вона пропустила це повз вуха.

Я набрала записаний номер, але потрапила на голосову пошту: «Привіт, Реймонд тут і не тут. Ніби кіт Шрьодінгера. Залиште своє повідомлення після звукового сигналу. Бувайте».

Я захитала головою з огидою, а потім повільно й чітко промовила:

«Доброго ранку, містере Гіббонс. Мене звати міс Оліфант, я спеціаліст з фінансів. Мій комп'ютер не працює, тому я буду дуже вдячна, якщо ви полагодили його сьогодні. Якщо вам потрібна додаткова інформація, мій внутрішній телефон — п'ять-три-п'ять. Заздалегідь дякую».

Сподіваюся, що моє зрозуміле й змістовне повідомлення стане для нього взірцем. Я зачекала десять хвилин, прибрала на столі, але спеціаліст з технічної підтримки так і не зателефонував. Витративши дві години на заповнення паперів і так і не дочекавшись відповіді від містера Гіббонса, я вирішила піти на обід раніше. Мені спало на думку, що я могла б фізично підготуватися до потенційної зустрічі з музикантом, зробивши деякі покращення. Але з чого почати: попрацювати зсередини чи ззовні? Я подумки склала

перелік можливих зовнішніх перетворень, які варто зробити: волосся (на голові й тілі), нігті (на ногах і руках), брови, целюліт, зуби, шрами... усе це потрібно вдосконалити чи приховати. Урешті-решт я вирішила почати з зовнішності, поступово переходячи до внутрішнього «я». Це ж природно. Зміна шкіри, переродження. Тварини, птахи та комахи можуть дати дуже корисну інформацію. Якщо мені не вдається обрати правильний напрямок дій, я думаю: «Що б зробила видра?» або «Як би саламандра відреагувала на цю ситуацію?» І я незмінно знаходжу правильну відповідь.

Дорогою на роботу я проходжу повз салон «Кошик краси Джулії». І коли я зайшла туди сьогодні, у них якраз скасували один прийом. На все піде близько двадцяти хвилин, Кайла стане моїм косметологом, і це коштуватиме мені сорок п'ять фунтів стерлінгів. Рівно сорок п'ять фунтів, нагадую я собі, коли Кайла веде мене на нижній поверх. Він того вартий. Кайла, як і інші працівники, одягнена в білу уніформу, яка нагадує хірургічний костюм, і білі сабо. Мені подобається це псевдомедичне вбрання. Ми заходимо в некомфортно маленьку кімнатку, у якій за ледве вміщаються кушетка, стілець і столик.

— А тепер, — каже вона, — вам потрібно зняти свої... — вона робить паузу й дивиться на мої стегна, — ем-м-м, штани та білизну, а тоді лягти на кушетку. Вам потрібно бути оголеною вниз від талії або ж можете скористатися ось цим, — каже вона і кладе на кушетку невеликий пакет. — Загорніться в рушник, а я повернусь за кілька хвилин. Гарзд?

Я киваю. Я не очікувала, що потрібно буде так багато всього робити.

Тільки-но за нею зачинилися двері, я зняла взуття і вилізла зі штанів. А шкарпетки можна залишити? Я подумала, що заради балансу шкарпетки варто зняти. Тоді я знімаю трусики і на мить замислююсь над тим, що з ними робити. Мені здається, не варто вішати їх на спинку стільця, щоб усі їх бачили, як я зробила зі штанами. Тому я обережно складаю їх і кладу в сумочку. Почуваючись виставленою напоказ,

я беру невеликий пакет, який Кайла залишила на кушетці, і відкриваю його. Я витрушую його вміст і уважно роздивляюся: усередині лежить пара крихітних трусиків, які, за номенклатурою «Маркс енд Спенсер», називаються «танга». Вони зроблені з тієї ж тканини, що й чайні пакетики. Я одягаю їх. Вони замалі, і моя шкіра звисає з кожного боку.

Кушетка дуже висока, я помічаю пластикову сходинку під нею, яка допомагає мені вилізти. Я лягаю. Кушетка застелена рушниками і вкрита зверху тим грубим блакитним папером, яким вкривають поверхні в кабінетах лікарів. Ще один чорний рушник був складений біля моїх ніг, тому я накинула його на себе, щоб вкритися. Чорні рушники мене турбують. Які, цікаво, брудні плями мав приховати цей темний колір? Я дивилася в стелю та рахувала світильники, а потім почала роздивлятися навколо. Попри тьмяне освітлення, я помітила шорсткі відмітини на блідих стінах. Кайла постукала в двері й увійшла, сповнена неприхованої життєрадісності.

— Що ж, — промовила вона, — що ми робимо сьогодні?

— Як і домовлялися — депіляцію зони бікіні.

Вона засміялася:

— Так, вибачте, хотіла запитати, з яким воском будемо працювати?

Я замислилася:

— Звичайним... тим, що отримують зі свічок, — сказала я.

— Яку форму робимо? — коротко запитала вона, а тоді, помітивши мій вираз обличчя, додала: — Ви можете обрати французьку, бразильську чи голлівудську депіляцію, — вона терпляче перераховувала типи процедур, загинаючи пальці.

Я замислилася. Подумки повторила назви, знову й знову, подібну техніку я використовую, розв'язуючи анаграми, чекаючи, доки літери складуться в слова. Французька, бразильська, голлівудська... французька, бразильська, голлівудська...

— Голлівудська, — зрештою кажу я. — Голлі зробила б, і Елеанор зробить.

Вона проігнорувала мою гру слів і підняла рушник.

— О... — сказала вона. — Гара-а-азд...

Вона підійшла до столика, відчинила шухлядку та щось з неї дістала:

— Ще два фунти за стрижку машинкою, — суворо промовила Кайла, дістаючи пару одноразових рукавичок.

Поки машинка дзижчала, я дивилася в стелю. Було зовсім не боляче! А коли вона закінчила, то змела зголене волосся на підлогу великою пухнастою щіточкою. Я відчула, як усередині мене наростає паніка. Я не дивилася на підлогу, коли зайшла сюди. А що, як вона робить це з іншими клієнтами? Що, як їхнє лобкове волосся прилипло до моїх шкарпеток у цяточку? Від цієї думки мене почало злегка нудити.

— Так краще, — сказала вона. — А тепер я робитиму все якомога швидше. І не використовуйте парфумовані лосьйони в цій зоні щонайменше дванадцять годин, гаразд?

Вона розмішала віск у банці, який нагрівався на столику.

— Не турбуйтеся, я не фанатка всяких кремів, Кайло, — сказала я.

Вона витріщилася на мене. Мені здавалося, що працівники індустрії краси мають ідеальні навички спілкування з клієнтами. Насправді, вона була не кращою за моїх колег у службовому відділі.

Вона відсунула паперові трусики з одного боку й попросила мене натягнути шкіру. Після цього дерев'яною лопаткою вона нанесла смугу теплого воску на мій лобок і притисла до нього шматок тканини. Тримаючи тканину за кінчик, вона одним різким рухом відірвала її від моєї шкіри, після чого я відчула чистий і яскравий біль.

— *Morituro te salutant*¹, — прошепотіла я, витираючи слези. У подібних ситуаціях я завжди кажу цю фразу, і це завжди мене підбадьорює. Я почала підводитися, але Кайла легко вклала мене назад.

---

¹ Приречена на смерть вітає тебе (*лат.*). Частина традиційного привітання гладіаторів до цезаря перед виходом на арену.

— Мені шкода, але тут ще є трохи роботи, — доволі жит-терадісно мовила вона.

Біль — це просто. Біль — це те, що мені добре знайоме. Подумки я увійшла в маленьку білу кімнату, кольору хмар на небі. Усередині відчувається аромат чистої бавовни й маленьких кроленят. У кімнаті блідо-рожеве мигдалеве повітря, а ще тут грає мила музика. Сьогодні це «Top of the World» гурту «Carpenters». У вокалістки дивовижний голос... райський, сповнений любові. Мила, щаслива Карен Карпентер.

Кайла продовжила намащувати й відривати. Вона попросила мене розвести коліна в боки і поставити п'ятки разом.

— Ніби жаб'ячі лапки, — кажу я, але вона не звертає уваги на моє зауваження, занурена в роботу.

Вона видирає волосся з внутрішньої сторони. Я навіть не думала, що це взагалі можливо. Коли вона закінчила, то попросила мене знову лягти рівно і зняла паперові трусики. Вона розподілила гарячий віск на решту волосся і з тріумфом видерла і його.

— Ось і все, — сказала вона, знімаючи рукавички і витираючи чоло тильним боком долоні, — тепер значно краще!

Вона дала мені маленьке дзеркальце, щоб я подивилася на себе.

— Але ж я повністю гола, — мовила я з жахом у голосі.

— Усе правильно, голлівудська депіляція, — сказала вона. — Як ви й хотіли.

Я відчула, як міцно стискаються мої кулаки. Я захитала головою, не вірячи в це. Я прийшла сюди, щоб почати бути нормальною жінкою, натомість виглядаю як мала дитина.

— Кайло, — мовила я, не вірячи в те, що опинилася в такій ситуації, — чоловік, який мені подобається, — нормальний, дорослий чоловік. Йому потрібні стосунки з нормальною, дорослою жінкою. Невже ви вважаєте, що він педофіл? Та як ви посміли?

Вона з жахом витріщилася на мене. З мене досить.

— Вийдіть, будь ласка, щоб я могла одягнутися, — сказала я, відвертаючись до стіни.

Вона вийшла, а я зіскочила з кушетки. Я натягнула штани, втішаючи себе думкою про те, що волосся, безсумнівно, відросте до нашої першої інтимної зустрічі. Виходячи з салону, я не залишила Кайлі чайових.

Коли я повернулася в офіс, мій комп'ютер усе ще не працював. Я обережно сіла та знову набрала телефон Реймонда зі служби підтримки, але знову почула його безглузде повідомлення. Я вирішила піднятися нагору і знайти його; судячи з його голосу на пошті, він здавався людиною, яка ігноруватиме дзвінки та байдикуватиме. Не встигла я відсунути стільця, щоб підвестися, як до мого столу підійшов чоловік. Він був трохи вищим за мене і мав зелені кросівки, джинси, які погано на ньому сиділи, та футболку, на якій був намальований мультяшний собака, котрий лежав зверху на своїй буді. Футболка сильно натягнулася на великому животі. Він мав світле, жовтувате волосся і коротку стрижку, аби приховати той факт, що воно ставало тоншим і ріділо, а на обличчі проступала світла щетина. Видима шкіра, як обличчя, так і тіла, мала рожеве забарвлення. На думку спало: схожий на порося.

— Гмм, Оліфант? — запитав він.

— Так, Елеанор Оліфант, це я, — відповіла я.

Він перехилився через мій стіл:

— Я Реймонд, з відділу техпідтримки, — назвався він.

Я простягнула йому руку, і він потиснув її, очевидно, дуже неохоче. Зайвий доказ плачевного занепаду сучасних звичок. Я відійшла і дозволила йому сісти за стіл.

— То в чому проблема? — запитав він, дивлячись на екран.

Я все пояснила.

— Окі-докі, — сказав він, голосно клацаючи клавішами.

Я взяла газету «Телеграф» і сказала, що буду в кімнаті для персоналу. У тому, щоб стояти над ним, поки він ремонтує комп'ютер, не було жодного сенсу.

Упорядником кросворду в сьогоднішньому номері був Ельгар, чії підказки завжди були елегантними та зрозумілими. Я гризла ручку зубами, думаючи про слово з двадцяти літер, коли до кімнати увійшов Реймонд, перерахувавши мої роздуми. Він поглянув через моє плече.

— Розв'яжете кросворди? — запитав він. — Ніколи не розумів, у чому сенс цього заняття. Дайте мені хорошу комп'ютерну гру і час. «Call of Duty»...

Я проігнорувала його тупу репліку.

— Ви полагодили мій комп'ютер? — запитала я.

— Так, — задоволено мовив він. — Ви підхопили огидний вірус. Я почистив жорсткий диск і перезапустив мережевий екран. Вам варто проводити сканування системи принаймні раз на тиждень. — Очевидно, він помітив нерозуміння в моїх очах, тому додав: — Ходімо, я покажу.

Ми йшли коридором. Підлога скрипіла під його жакливіми кросівками. Він кахикнув.

— То... ви, гмм, ви давно тут працюєте, Елеанор? — запитав він.

— Так, — відповіла я, пришвидшуючи ходу.

Він намагався не відставати, але почав трохи захекуватися.

— Звісно ж, — сказав він, а тоді, прочистивши горло, додав: — Я прийшов сюди кілька тижнів тому. До цього я працював у «Сандерсонс». У центрі. Ви знаєте цю компанію?

— Ні, — відрізала я.

Ми дійшли до мого столу, і я сіла. Він нахилився занадто близько. Від нього линули пахощі печива і трохи сигарет. Неприємно. Він пояснив, що робити, і я виконувала його інструкції, закарбовуючи їх у свою пам'ять. До того часу, поки він закінчив, я вичерпала своє зацікавлення технічними питаннями на день.

— Дякую за допомогу, Реймонде, — ввічливо сказала я.

Реймонд махнув рукою та незграбно випростався. Було складно уявити чоловіка з гіршою військовою виправкою.

— Нема за що, Елеанор. Ще побачимось!

«Дуже сумніваюся», — подумала я, відкриваючи електронну таблицю з рахунками, що мали заборгованість. Він пішов дивною пружною ходою, занадто сильно відштовхуючись п'ятами від підлоги. Я помітила, що багато непривабливих чоловіків ходять саме так. І я переконана, що кроски не сприяють гарній ході.

Того вечора музикант був взутий у красиві шкіряні туфлі. Він був високим, елегантним і граційним. Було складно повірити в те, що музикант і Реймонд належали до одного виду. Я засовалася на стільці. Я відчувала пульсуючий біль унизу та свербіння. Можливо, мені потрібно одягнути трусики.

Я почала готуватися до завершення робочого дня вже о 16:30 і намагалася помітно плескати наприкінці виступу Боба, голосно вигукуючи: «Слухай! Це неперевершено! Браво!», щоб усі мене помітили. Я вийшла з офісу о 16:59 і пішла до торговельного центру настільки швидко, наскільки мені дозволяла моя оновлена безволоса шкіра. Я дійшла до пункту призначення за п'ятнадцять хвилин, дякувати Господу! Птаха в руці — ось про що я думала, враховуючи важливість завдання, тому я просто рушила прямісінько в першу-ліпшу крамницю, яка трапилася на моєму шляху, і піднялася до відділу електронного обладнання.

Молодий чоловік у сірій сорочці і блискучій краватці дивився на гігантський телевизор. Я підійшла до нього та сказала, що хотіла б придбати комп'ютер. Він з острахом поглянув на мене.

— Стационарний, ноутбук, планшетний, — заторохтів він. Я уявлення не мала, про що він говорить.

— Я ніколи раніше не купувала комп'ютери, Лайаме, — пояснила я, прочитавши його ім'я на бейджі. — Я дуже недосвідчений користувач сучасними технологіями.

Він відтягнув комір сорочки, ніби намагався звільнити перетиснуте адамово яблуко. Він мав вигляд газелі чи антилопи або однієї з тих нудних коричневих тварин

з великими, круглими очима обабіч голови. Тварин, яких зрештою завжди з'їдають леопарди.

Початок видався напруженим.

— Для чого вам комп'ютер? — запитав він, не дивлячись на мене.

— Це вас не стосується, — образилась я.

Здавалося, він от-от заплаче, і мені від цього стало погано. Він був молодим. Я торкнулася його руки, попри те що не люблю дотиків.

— Боюсь, я трохи занепокоєна, тому що мені дуже необхідно бути цього тижня в Мережі, — пояснила я.

Але вираз його обличчя залишався знервованим.

— Лайаєме, — повільно мовила я, — мені потрібно придбати комп'ютер, яким я могла б користуватися вдома для того, щоб проводити деякі розшуки в Інтернеті. І надсилати електронні листи. Це все. У вас є щось таке?

Хлопчина поглянув кудись у стелю і замислено промимрив:

— Ноутбук і мобільний доступ до Інтернету?

Заради Господа Бога, навіщо він мене про це запитує? Я кивнула й дала свою кредитку.

Коли я повернулася додому, відчуваючи легке запаморочення від того, скільки грошей щойно витратила, то зрозуміла, що холодильник порожній. Звісно ж, п'ятниця — це день піци «Маргарита», але вперше за весь час я порушила звичний графік. Я згадала, що в шухляді для рушників лежить флаєр, який поклали колись у мою поштову скриньку. Я дістала його та розгладила. Це були безкоштовні купони, термін яких уже давно вийшов. Гадаю, що з того часу ціни піднялися, але, можливо, номер телефону залишився незмінним, і, може, вони все ще продають піцу. Ці старі ціни були сміховинними, і, правду кажучи, я голосно засміялася, коли їх побачила. У «Теско» піца коштувала чверть цієї ціни.

Я вирішила використати його. Так, це було безглузде марнотратство, але чому б ні? Я нагадала собі, що в житті

потрібно пробувати щось нове, перевіряти межі й кордони. Чоловік у слухавці сказав, що кур'єр привезе піцу за п'ятнадцять хвилин. Я розчесала волосся, скинула домашні капці, натомість взяла робоче взуття. Цікаво, що вони зроблять з чорним перцем? Кур'єр принесе млинок для перцю з собою? Він же не буде розмелювати його на піцу, стоячи на порозі моєї квартири? Я поставила чайник на плиту, якщо раптом йому захочеться чаю. По телефону мені повідомили вартість, і я дістала гроші, поклала їх у конверт і написала «Піца «Пронто»». Я не переймалася адресою. Шкода, що я не поцікавилася, чи потрібно дати кур'єру чайові. Матуся також не зможе мені нічого порадити. Вона не може обирати, що їсти на вечерю.

Недоліком у плані з доставкою піци стало вино. Чоловік у телефоні сказав, що вони не продають його, і, здавалося, засміявся, коли я про це запитала. Дивно: що може бути більш нормальним за піцу з вином? Я не уявляла, чим іще можна запивати піцу. А мені було потрібно щось пити. І, чекаючи на доставку, я переймалася цим питанням.

Зрештою, план із піцою виявився повним розчаруванням. Кур'єр просто тицьнув велику коробку мені в руки та взяв конверт, який він похапцем відкрив прямо переді мною. Я почула, як він пробурмотів: «Хай йому грець» — і зітхнув, коли почав перераховувати монети. Я збирала монети по п'ятдесят пенсів у невелику керамічну мисочку, і мені здалося, що це чудова нагода, щоб їх позбутися. Я поклала трохи більше, але він мені не подякував. Грубо.

Піца виявилася надмірно жирною, а тісто було сирим і не мало смаку. Я відразу вирішила, що більше ніколи не їсти піцу, привезену кур'єрською службою доставки, і аж ніяк не з музикантом. Якщо колись нам дуже захочеться піци і ми будемо далеко від «Теско», станеться одне з двох: або ми ввіймаємо таксі й поїдемо на вечерю в центр міста в милий італійський ресторан, або ж він приготує для нас піцу самостійно. Він замісить тісто, буде розтягувати та розминати його своїми довгими, витонченими пальцями, доки

воно не стане достатньо еластичним. Він стоятиме біля плити, тушкуватиме помідори зі свіжими травами, перетворюючи їх на смачний соус, а тоді додасть небагато оливкової олії, щоб надати йому однорідності та лискучості.

Він вдягне свої старі найзручніші джинси, ті, що щільно прилягатимуть до його струнких стегон, а босі ноги відбиватимуть ритм, поки він тихо наспівуватиме щось своїм солодким голосом і розмішуватиме соус. Він почне збирати піцу, покладе на тісто соус і артишоки, а зверху притрусить фенхелем, потім запахеє піцу в духовку і прийде до мене, візьме мене за руку і поведе в кухню. Він накриє стіл, поставить вазу з гарденіями в центрі, чайні свічки мерехтатимуть крізь кольорове скло свічників. Він повільно, з приємним легким звуком відкоркує пляшку італійського вина і поставить її на стіл, а тоді висуне стілець, щоб я могла сісти. Але перед цим він притулить мене до себе та поцілує, його руки лежатимуть на моїй талії, він притискатиме мене так міцно, що я зможу відчутти, як пульсує його кров, як приємно пахне його шкіра і який солодкий у нього подих.

Я доїдаю огидну піцу і починаю згинати коробку, намагаючись зробити її достатньо малою, аби вона помістилась у смітник. Раптом я згадую про бренд. Мама завжди казала, що бренд допомагає в стресових ситуаціях, тому я купила пляшку кілька років тому, про всяк випадок. Я поставила її у шафку у ванній, там, де зберігаються інші засоби першої необхідності. Я йду перевірити. Пляшка на місці, стоїть за бинтами і манжетами для зап'ястя — бренд «Ремі Мартін», повна і не відкрита. Я відкорковую її і роблю ковток. Не так смачно, як горілка, але й не огидно.

Я непокоїлася через ноутбук, оскільки ще ніколи не налагоджувала новий комп'ютер, але насправді це було не складно. Мобільний Інтернет також виявився доволі зрозумілою штукаю. Я поставила бренд й ноутбук на кухонний стіл, ввела в пошукову стрічку «Гугла» його ім'я і натиснула

Подяка

Дякую друзям і родині, а також людям і організаціям:

Дженіс Геллоуей за те, що завжди залишається мудрою й надихає.

Моєму дивовижному агенту Медлін Мілберн, а також її колегам в агенції за їхній ентузіазм, знання, поради та підтримку.

Моїм редакторам — Марті Ешбі з Великої Британії та Памелі Дормен із США, які уважно поставилися до моєї книжки та додали розуміння, мудрості й гумору до редакторського процесу. Також дякую їхнім талановитим колегам з *Harper Collins* і *Penguin Random House* відповідно, які долучалися до рекламування книжки. Мені дуже пощастило опинитися в таких гарних руках.

Шотландський книжковий фонд обрав мене як кандидата на винагороду «Наступний розділ», що, крім іншого, дозволило мені витратити час на написання та редагування в Центрі творчості Монік-Мор. Я дуже вдячна обом організаціям.

Дякую своїй авторській групі за конструктивні відгуки, корисну дискусію та хорошу компанію.

Джорджу та Енні — за щедру гостинність та нестримне заохочення.

І нарешті дякую Джорджу Крейгу, Вікі Джаррет, Кірсті Мітчелл та Філіпу Мурніну. Я дуже вдячна за їхню підтримку, дружбу, редакційне розуміння та дотепне заохочення під час написання (і ненаписання) цієї книжки.

Зміст

Хороші дні	7
Погані дні	225
Кращі дні	325
Подяка.....	333

Літературно-художнє видання

ХАНИМЕН Гейл
З Елеанор Оліфант усе гаразд

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *Т. М. Вакулєнко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. М. Шелест*

Підписано до друку 12.02.2018. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Petersburg». Ум. друк. арк. 17,64. Наклад 3000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля».
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а. E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Ханімен Г.

X19 З Елеанор Оліфант усе гаразд : роман / Гейл Ханімен ;
пер. з англ. Т. Заволоко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2018. — 336 с.

ISBN 978-617-12-4737-6

ISBN 978-0-7352-2068-3 (англ.)

Елеанор не така, як усі. Одиначка, що весь час проводить на роботі, не має хлопця, друзів, не робить манікюр та не взуває високих підборів. А ще ці дивні шрами на обличчі, про походження яких дівчина нікому не розповідає... Однак її звичне життя порушується, коли в ньому з'являється Реймонд — дивакуватий айтішник, чимось схожий на саму Елеанор. Якось, ідучи з роботи, Елеанор і Реймонд рятують літнього чоловіка від нещасного випадку. Між ними трьома виникає міцний зв'язок, адже доля звела їх не просто так...

УДК 821.111